

töre nőtt árnyékunkkal. Nem lehet közömbös életünk alakulására, hogy az információk tömegéből mit ragadunk meg és azt hogyan értelmezzük. Vagyis mi szükséges és mi felesleges ahhoz, hogy életünk kiállja az idő próbáját, és mi megmaradjunk igaz önmagunknak.

Ahogy meggondoljuk, hogy mit tűrünk meg a szobánkban, ugyanígy azt is latba kell vetnünk, mire szánunk rá egy-két napot, vagy akár egy félórát is, rohanó, egyetlen életünkből. Szánjunk időt a pihenésre, elmélkedésre, minden nap juttassunk egy pár percet Istennel való beszélgetésre, az imádságra. Mindez szükséges, enélkül egyedül maradunk. Mennyi felesleges műveletet végzünk egy életen át, de vannak mozdulatok, amelyek mindig szükségesek: a kenyeret nyújtó kéz, a könnyet törölő jó szó, a megnyugvást, mosolyt szülő simogatás, egy csók a rég nem csókoltt hitvesnek. Ezek mind szükségesek ahhoz, hogy életünk szép legyen. Mindig szükség lesz a jó szóra, az igazság megvallására, hitünk kifejezésére és megélésére. Szükség lesz a megújódásra, a reményre, a szeretetre, mert ezek beletartoznak az „egy a szükségesbe“.

Jézus nyilván másban jelölte meg az egy szükségest, mint a modern világ, s ha más az egy-szükséges, akkor más a felesleges is. Nem felesleges templomba járni, imát mondani, jót cselekedni, türelmesnek lenni. A dúsgazdagról és a koldus Lázárról szóló példabeszédben Jézus nem parancsolatokba ütköző bűnei miatt kárhoztatja a gazdagot. Nincs szó arról, hogy olyasmit tett volna, ami tilos, vagy elmulasztott volna valamit, amit előír a törvény. Egyszerűen azzal vétkezett, hogy elmerült a feleslegesben, s nem figyelt arra, ami egyedül maradandó, egyedül képes értelmet adni az ember életének. Mária és Márta történetében is Jézus azt kívánja, hogy legyünk nyitottabbak a szükségesre. Amikor az evangélium szól, abba kell hagyni a főzést, mert értelmét veszti még a szeretet diktálta asszonyi gondoskodás is. Ezek az egyedülálló, visszavonhatatlan pillanatok. Vigyáznunk kell azonban, hogy a rohanó élet selejtező munkája közben ki ne vessünk olyan dolgokat, amelyek ma feleslegesnek tűnnek, de holnap már nem azok. Egy a szükséges, mondja Jézus, és ez az egy Istenországa. Tanítványaitól megkövetelte, hogy mindent elhagyjanak érte. S végső soron minden üdvösségkereső ember számára kötelezően felállította a mércét: a drágagyöngyöt, a földbe rejtett kincset csak az szerzi meg, aki mindenét odaadja érte. Így cselekedjete. Ámen.

A HÜSÉG HÖSE

Jel 2, 10—11

Egy kisleány egy alkalommal megkérte szüleit, nézzék meg a „Pál utcai fiúk“ című filmet és akkor jobban meg fogják érteni őt. Kedves és tanulságos történet. Valóban nem arra való-e minden műalkotás, hogy „szóvá tegye“, ami lelkünk mélyén meghúzódik: érzést, gondolatot és álmot? A klasszikus remekművek nyilván azért váltak nemzedékek, sőt kultúrák kötelező olvasmányává, mert alkalmasaknak bizonyultak arra, hogy az emberek magukra és egymásra ismerjenek bennük, hogy évszázadokon, esetleg évezredekken át az emberiség életének közös vonatkozási pontjai legyenek. A kisleány ezért nézette meg szüleivel a Pál utcai fiúkat.

Néhány évvel ezelőtt heteken át vetítették az Odüsszeusz görög hős életéről szóló filmet. Aki olvasta Homérosz könyvét, egyetért Babits Mihállyal, hogy benne „ezrek álma tévedt“. Vajon a látott filmen csak a mese varázsa, a földközi-tengeri

tájak szépsége ragadta meg az embereket? Aligha. Odüsszeusz már az ókorban is több voit a kalandos sorsú utazónál, egy embereszményt személyesít meg. „Leleményesnek” mondja Homérosz, de valójában a hűség hőse, Leleményessé is hűsége teszi. Ellene esküdtek a pogány görög vallás istenei, a megpróbáltatások egész sora éri. Viharokon, szörnyeken túl tartóztatnák kellemes kísértések is. De neki haza kell jutnia, várja felesége, fia, hazája, népe, szülőföld tájai, melyeket szeretett. Homérosz huszonnégy éven át vezeti a hűség kalandjai közt Odüsszeuszt. A képzőművészet egyetlen jelenetbe tömörítette mindazt, amit el akart mondani róla. A szirének között árbochoz kötözve ábrázolták. Ez a jelenet önmagában is alkalmas arra, hogy egyéniségének, sorsának feszültségeit felidézze. A görög ember e kép előtt tanulta meg, hogy szabad csak akkor lehet, ha a kísértésekkel szemben „árbochoz” kötözi magát, és hogy az emberhez igazán méltó kaland, a hűség kalandja.

A keresztény ember Jézus keresztje előtt tudta felfogni, mire kötelez bennünket az Istentől kapott szabadság: arra, hogy vállaljuk az élet megpróbáltatásait is a szent ügyért — Istenországáért. Az árbochoz kötözött Odüsszeuszt az egyházatyák egyenesen a keresztény életeszmény megszemélyesítőjének kiáltották ki. Alexandriai Kelemen így ír: „Hajózz el az ének mellett, halálos csábítás az. Csak akarnod kell, s legyőzöd a pusztulást, a fához kötözve minden romlástól feloldoztatol. Isten ígéje lesz a kormányosod, és a lélek fuvallata a menny kikötőjébe visz.”

Életünk kockázatos hajóút, az árbo a hűségre való jézusi felhívás. A csábító éneket a gyöngébbeknek még betapasztott füllel meghallgatni sem jó, de az erősebbeknek — árbochoz kötözve — meg kell hallgatniuk. Mennyi minden csábít minket a jézusi élettől, Istenországától, — és utána nem kapunk semmit. A hívő emberek tudják és vállalják: semmi sem választhat el Isten szerelmétől. Radnóti fogalmazásában: sem élni, sem halni nem tudunk nélkülüed, Istenünk. Isten az alap, az ígéret és a beteljesedés. A hűség nemcsak a hitveshez köt, a hazaváró kikötő nemcsak Ithaka. A hűség köt hazához, nyelvhez, hagyományhoz, valláshoz, eszméhez, élethez. Kikötő — hazaváró otthon a templom csendje, a hit révje, a szeretet varázsa — végeredményben a hazaváró Isten. Befutott életem a hit kikötőjébe. Hazaértem az életbe, az Atyához.

Kísértések, csábítások özöne ostromolja szívünket, hajszolja értelmünket. Homérosz képeivel élve elborul az éj, elhervad a virág, megfertőződik a víz, mérget adnak kenyér helyett. Széttörnek családok, széthullnak közösségek, megsemmisülnek nyelvek, elnémulnak dalok. Kössük magunkat a hűség árbocháoz, hogy életünk legyen és maradjon. Odüsszeusz leckéjét nem szabad elfelednünk, példája ma időszerűbb, mint valaha. Nekünk itt és most kell bizonyítanunk, hogy szeretjük életünket: hűségesek maradtunk a múlt örök értékeihez, s a jelent élő hitünkéből táplálkozó, cselekvő szeretettel akarjuk szolgálni. Istenre nézünk, aki szabadságot adott, hogy felelősségteljesen éljünk és próbáljuk Jézust követni, aki példát mutatott hűségben Isten és ember iránt. Ámen.

Lelkészi értekezletek

A III. negyedévi lelkeszi értekezleteket egyházköreinkben szept. 7—12. napjain tartották. A közérdekű előadást „Az egyház szerepe egyes társadalomellenes megnyilvánulások leküzdésében” címmel Rezi Elek bágyoni lelkesz készítette. A teológiai értekezleteken dr. Erdő János olvasta fel „Jézus erkölcsi tanítása” című előadását. „Kedvenc bibliai könyvem” címen felolvasott a kolozs-tordai egyház-körben Balázs Tamás komjátszegi, Zsigmond Cs. Attila kobátfalvi és Nemes Dénes kálnoki lelkesz. Szószéki szolgálatot végeztek Szász Ferenc marosvásárhelyi, Kotecz József felsőrákosi és Fodor Dénes korondi lelkesz.

Egyházköri közgyűlések

A *székelykeresztúr-udvarhelyi* egyházkör évi gyűlését aug. 13—14-én tartotta a recsenyédi egyházközségben. A gyűlésen részt vett Főtisztelendő dr. Kovács Lajos püspök felesége kíséretében. Az esperes évi jelentésének megtárgyalása után a szórványgondozás, család- és beteglátogatás, valamint a valláserkölcsi nevelésről szóló jelentéseket mutatták be. A közgyűlés felhívta a homoródkeményfalvi egyházközséget, hogy intézkedjék a szentkeresztbányai szórványnak leányegyházközséggé szervezéséről és a korondi egyházközséget, hogy önállósítsa Fenyőkút és Pálpataka leányegyházközségeket. A közgyűlés alkalmával első nap este Fülöp Dezső tarcsafalvi, második nap, vasárnap, Szombatfalvi József csehétfalvi lelkesz mondott egyházi beszédet.

A *sepsiszentgyörgyi* egyházkör évi közgyűlését Olthévizen tartotta aug. 27—28. napjain. Az egyházi központ képviselőjében részt vett dr. Erdő János főjegyző. A család- és beteglátogatás, a szórványok és leányegyházközségek gondozásáról, valamint a valláserkölcsi nevelésről szóló jelentések megtárgyalása után Májay Endre esperes olvasta fel jelentését az egyházkör évi tevékenységéről. A gyűlés alkalmával szombat este Kiss Ákos sepsiszentkirályi, vasárnap pedig Kiss Károly báróti lelkesz prédikált.

A *kolozs-tordai* egyházkör évi közgyűlését szept. 10—11. napjain tartotta a torockószentgyörgyi egyházközségben. A gyűlésen az egyházi központot András György előadótanácsos képviselte. A felkért előadók bemutatták a család- és beteglátogatásról, valláserkölcsi nevelésről, szórványgondozásról, népesedésről, aranykönyvi adományokról és az építkezések-javításokról szóló jelentéseket. Ezek után következett az egyházkör évi tevékenységéről beszámoló esperesi jelentés. A szombat esti istentiszteleten Rezi Elek bágyoni, vasárnap pedig Nagy Ödön várfalvi lelkesz mondott egyházi beszédet.

Lelkésztovábbképző tanfolyam

Az E. K. Tanács júl. 25. és aug. 5. között megrendezte a második lelkesztovábbképző tanfolyamot, melyen 25 lelkesz vett részt: Göncz Mihály Alsófelsőszentmihály, Lőrinczi Károly Aranyosrákos, Fodor I. György Petrozsény, Sándor Bálint Torockószentgyörgy, Pálfi Árpád Verespaták, Fazakas Endre Dicsőszentmárton, Benczédi Ferenc Küküllődombó, Nyitrai Csongor Ádamos, Adorjáni Levente Rava.